
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 3/2-3(14-15), 115-124

1959

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. PRZY WYZNACZANIU ADWOKATOWI SIEDZIBY WZGLĄD NA DOBRO ADWOKATURY MUSI GÓROWAĆ NAD INTERESEM OSOBISTYM ADWOKATA (art. 43 u.o. u.a.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 4 lipca 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. X. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 6 maja 1958 r. w przedmiocie wyznaczenia siedziby zawodowej w L.,

postanowił:

odwołanie adw. X. pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia

(...) Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

Okoliczności przytaczane przez adw. X. a przemawiające za wyznaczeniem mu siedziby w K. są niewątpliwie ważkie, uzasadnienie zaś zaskarżonej uchwały, jeśli chodzi o rozprawienie się z tymi okolicznościami, nie zawsze jest w pełni wystarczające. Jednakże ponad wszelkimi okolicznościami mogącymi uzasadniać żądanie adwokata, aby wyznaczono mu siedzibę w określonej miejscowości, musi górować wzgląd na dobro adwokatury i na konieczność utrzymania możliwie harmonijnych stosunków w adwokaturze. Oceniając sprawę z tego punktu widzenia, należy dojść do nie dającego się odeprzeć wniosku, że wyznaczenie żalącemu się siedziby w K. musiałoby nieuchronnie wywołać wzburzenie w adwokaturze k., a to ze względu na charakter i sposób postępowania skarżącego, który będąc sędzią, wykazywał wyjątkowo negatywny stosunek do adwokatury, a nawet w środowisku sędziowskim zraził sobie wszystkich tak dalece, iż na zebraniu 55 sędziów i pracowników sądowych zwołanym specjalnie w sprawie adw. X., który starał się o powrót na stanowisko sędziego, żaden z uczestników zebrania nie poparł jego prośby o reaktowanie go na tym stanowisku.

Należy przy tym podkreślić, że sam tenor odwołania, obfitującego w niedopuszczalne i złośliwe uwagi pod adresem adwokatury i Rady Adwokackiej, jak np.: „twierdzenie Rady (...) jest wręcz kłamliwe”, „nie przewiduję przy rzetelnej pracy takich zarobków, o jakich mówi Rada”, a nawet użycie w odwołaniu do Naczelnej Rady Adwokackiej wyrażenia, aby Wydział Wykonawczy położył kres „szykanom, samowoli, bezprawiu i łamaniu praworządności”, stosowanych wobec skarżącego od przeszło dwóch lat, świadczą o tym, że skarżący nie potrafi zachować umiaru w słowach i zapomina o szacunku należnym organom adwokatury.

W tym stanie rzeczy zadośćuczynienie żądaniu skarżącego, aby wyznaczona mu została siedziba w K., byłoby dla skarżącego premią, na którą skarżący w najmniejszym stopniu nie zasłużył, a która w sposób jak najbardziej ujemny zaciążyłaby na stosunkach w adwokaturze k.

W tym stanie rzeczy Wydział Wykonawczy nie uznał za możliwe uwzględnienie odwołania wniesionego przez adwokata X.

Uchwała niniejsza nie przesądza w niczym ewentualnych starań adwokata X. o przeniesienie siedziby z L. do innej miejscowości położonej bliżej i mającej dogodniejsze połączenie z K. oraz o udzielenie mu przez Radę Adwokacką zezwolenia przewidzianego w art. 39 ust. o ustr. adw.

Jeżeli wniosek taki zostanie przez adw. X. zgłoszony, rzeczą Rady Adwokackiej będzie staranne jego rozpoznanie.

2. BRAK PODSTAW DO ZAKOŃCZENIA DOCHODZENIA DYSCYPLINARNEGO PRZEZ POZOSTAWIENIE SKARGI NA ADWOKATA BEZ ROZPOZNANIA (§ 14 i 18 rozporządzenia o postęp. dyscyplinarnym)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22 sierpnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. X. od uchwały Rady Adwokackiej w B. z dnia 9 marca 1958 r. w przedmiocie zaniechania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego p-ko adw. Y.,

postanowił:

odwołanie ob. X. pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Skoro adw. Y. twierdzi, że otrzymał od skarżącego tylko jeden podpis in blanco i że zużył go na podanie o zbadanie świadków, a żadnego innego nie posiadał i nie posiada, to nie można zmusić go do zwrócenia drugiego papieru X. Ob. X. nie ma powodu niepokoić się, gdyż choćby nawet zaszedł wypadek niewłaściwego wypełnienia papieru z jego podpisem, to będzie on miał możliwość bronięcia się zarzutem fałszu. Z tego względu odwołanie jego, nie zawierające zresztą zarzutów w stosunku do zaskarżonej uchwały, należało pozostawić bez uwzględnienia.

Przy sposobności Wydział Wykonawczy podnosi z urzędu, że Rada Adwokacka może zatwierdzić postanowienie rzecznika dyscyplinarnego bądź w przedmiocie zaniechania dochodzenia (§ 14 ust. 1 rozp. Min. Spraw. z dnia 14.VIII.1950 r. — Dz. U. Nr 35, poz. 320), bądź też w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego (§ 18 ust. 1). W danej sprawie Rada Adwokacka nie powzięła żadnej z tych uchwał, postanawiając pozostawić skargę ob. X. bez uwzględnienia. Takiej

formy rozprawienia się ze skargą na postępowanie adwokata przepisy prawa nie przewidują. Uznać jednak należy, że uchwała Rady Adwokackiej jest właściwie uchwałą o zaniechaniu dochodzenia dyscyplinarnego.

3. BRAK PODSTAW DO ZWOLNIENIA OD EGZAMINU KWALIFIKACYJNEGO KANDYDATA NA APLIKANTA ADWOKACKIEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w R. z dnia 25 czerwca 1958 r. w przedmiocie zajęcia stanowiska co do przedterminowego wpisania ob. X. na listę aplikantów adwokackich i zwolnienia go od egzaminu kwalifikacyjnego,

postanowił:

wyjaśnić, że wniosek ob. X. o przedterminowe wpisanie na listę aplikantów adwokackich i zwolnienie od egzaminu kwalifikacyjnego powinna Rada Adwokacka załatwić we własnym zakresie z uwzględnieniem postanowień art. 71 u. o u.a. i postanowień regulaminu egzaminu kwalifikacyjnego dla kandydatów na aplikantów adwokackich.

Uzasadnienie

Mgr X. skierował za pośrednictwem Rady Adwokackiej w R. do Ministra Sprawiedliwości wniosek o „przedterminowy wp's na listę aplikantów adwokackich i zwolnienie od egzaminu kwalifikacyjnego”. Powyższe podanie Rada Adwokacka w R. przedstawiła Naczelnej Radzie Adwokackiej z prośbą o zajęcie stanowiska w tej sprawie i ewentualne przesłanie tego podania Ministerstwu Sprawiedliwości, gdyby zdaniem Naczelnej Rady załatwienie podania należało do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Zgodnie z postanowieniami art. 71 i 72 ustawy o ustroju adwokatury, o wpisie na listę aplikantów adwokackich decyduje właściwa terenowo rada adwokacka, wobec czego podanie mgra X. powinna załatwić Rada Adwokacka w R. we własnym zakresie.

Przy rozpoznawaniu sprawy Rada Adwokacka powinna stosować przepisy ustawy o ustroju adwokatury oraz postanowienia regulaminu kwalifikacyjnego dla kandydatów na aplikantów adwokackich, uchwalonego na posiedzeniu plenarnym Naczelnej Rady Adwokackiej w dniu 5.X.1957 r.

Ponieważ regulamin ten wprowadza egzamin kwalifikacyjny dla wszystkich kandydatów na aplikantów adwokackich i nie przewiduje zwolnień od egzaminu, wniosek ob. X. o zwolnienie go od egzaminu nie może być uwzględniony. Zgodnie z postanowieniami § 11 tegoż regulaminu Rada Adwokacka powinna uwzględnić zasługi petenta w jego dotychczasowej pracy zawodowej i społecznej.

4. OSTRZEŻENIE DZIEKAŃSKIE (art. 55 u.o.u.a.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 września 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. X. od uchwały Rady Adwokackiej w B. z dnia 12 kwietnia 1958 r.,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w B. uchylić.

Z uzasadnienia

(...) Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Od ostrzeżenia dziekańskiego w trybie art. 55 ustawy o ustr. adw. nie ma odwołania.¹ Ostrzeżenie takie jest wyrazem dyskrejonalnej władzy dziekana obdarzonego zaufaniem członków rady adwokackiej. Ten przejaw dyskrejonalnej władzy dziekańskiej nie może być dziekanowi nakazany uchwałą rady adwokackiej. Nie może być również narzucona dziekanowi forma ostrzeżenia (z wpisaniem czy bez wpisania do akt osobowych adwokata).

Należy wszakże zaznaczyć, że w niniejszej sprawie nikt nie badał i nie sprawdził prawdziwości zarzutu częstej absencji adw. X. w Zespole.

Z tych względów należało postanowić jak wyżej.

5. UZALEŻNIENIE WPISU OD ZMIANY MIEJSCA ZAMIESZKANIA

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 24 października 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania mgra X. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 2 sierpnia 1958 r. w przedmiocie uzależnienia wpisu na listę adwokatów od obrania siedziby w B. i rzeczywistego zamieszkania w tej miejscowości,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w K. uchylić i przekazać sprawę tejże Radzie Adwokackiej do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Uchwała Rady Adwokackiej w K. z dnia 2.VIII. 1958 r. słusznie przytacza w uzasadnieniu, że organa adwokatury powinny dążyć do takiego stanu, aby siedziby zawodowe adwokatów znajdowały się w miejscu ich zamieszkania. Należy

¹ Por.: „Palestra” nr 1/1958, str. 103.

jednak stwierdzić, że art. 43 ust. 2 u. o u.a. dopuszcza uzależnianie wpisu od obrania przez ubiegającego się siedziby wyznaczonej przez Radę, nie upoważnia natomiast Rady do uzależniania wpisu od zmiany miejsca zamieszkania. Wprawdzie art. 59 ust. 1 stanowi, że adwokat powinien zamieszkiwać i prowadzić kancelarię w obranej przez siebie siedzibie, jednakże ust. 2 dopuszcza pod tym względem wyjątki za zezwoleniem Rady. Chronologicznie najpierw wpis może być uzależniony od obrania siedziby wskazanej przez Radę, a następnie kwestia zamieszkiwania stanowić może przedmiot odrębnej uchwały w związku z przepisem art. 59 u. o u.a.

Jeżeli Rada Adwokacka jest zdania, że w danym wypadku już z góry okoliczności wykluczają udzielenie petentowi zezwolenia na zamieszkiwanie poza siedzibą zawodową, to zalecając mu zmianę miejsca zamieszkania z S. do B., powinna rozważyć, w jakim stopniu jest to życiowo możliwe ze względu na sytuację rodzinną i osobistą skarżącego i ogólnie znane trudności mieszkaniowe.

Wydział Wykonawczy jest zdania, że ewentualnie byłaby możliwość wskazania skarżącemu z przyczyn podanych w art. 43 ust. 2 u. o u.a. jeszcze jednej miejscowości, gdzie o mieszkanie byłoby łatwiej niż w B. W każdym razie wydaje się rzeczą niewłaściwą uzależnianie wpisu od warunków praktycznie niewykonalnych.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Rada Adwokacka powinna rozważyć wszystkie powyższe okoliczności.

6. MOŻNOŚĆ USTALANIA PRZEZ ZESPÓŁ ADWOKACKI GODZIN PRZYJĘĆ POSZCZEGÓLNYCH CZŁONKÓW ZESPOŁU

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 7 listopada 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego w O. od uchwały Rady Adwokackiej w P. z dnia 25 kwietnia 1958 r., uchylającej uchwałę Zespołu Adwokackiego w O. z dnia 18 marca 1958 r.,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w P. uchylić, a odwołanie adw. X. od uchwały Zespołu Adwokackiego w O. z dnia 18 marca 1958 r. pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Stanowisko Rady Adwokackiej, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z istotą i ustrojem zespołów adwokackich, jest błędne, istotą bowiem zespołów adwokackich jest danie ich członkom możliwości utrzymania z sobą bliskiego kontaktu umożliwiającego wymianę zdań i opinii, naradzanie się w bardziej skomplikowanych sprawach, roztrząsanie zagadnień prawnych i w ogóle wspólne kształcenie

się, gwarantujące osiągnięcie wyższego poziomu pracy członków zespołu, nie mówiąc już o wzajemnym wpływie moralnym na członków zespołów. Natomiast przy ciasnocie spowodowanej brakiem dostatecznego pomieszczenia wszyscy członkowie zespołu nie mogą przyjmować klientów jednocześnie i ustalenie godzin przyjęć poszczególnych członków zespołu jest nie tylko koniecznością, ale jednocześnie środkiem gwarantującym wszystkim członkom jednakowe (równe) warunki pracy w zespole. Podyktowana tymi okolicznościami uchwała Zespołu Adwokackiego w O. z dnia 18 marca 1958 r. nie nasuwa pod tym względem żadnych wątpliwości, w związku z czym zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w P. należało uchylić.

**7. PRZENIESIENIE ASESORA SĄDOWEGO NA STANOWISKO SĘDZIEGO
ŁĄCZY SIĘ Z UPRAWNIENIEM DO WPISU NA LISTĘ ADWOKATÓW Z ART.
41 PKT 2 U.O.U.A.**

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 listopada 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w O. z dnia 10 października 1958 r., zawierającego w związku z rozpatrywaniem wniosku ob. X. o wpis na listę adwokatów prośbę o wyjaśnienie:

- 1) czy przeniesienie asesora sądowego na stanowisko sędziego z mocy art. 10 lit. a) dekretu z dnia 14 maja 1946 r. (Dz. U. Nr 22, poz. 139) w brzmieniu dekretu z dnia 21 września 1950 r. (Dz. U. Nr 44, poz. 403) rodzi uprawnienia wynikające z art. 41 pkt 2 ustawy o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1957 r. Nr 13, poz. 74) oraz
- 2) czy takie przeniesienie należy przy wpisach na listę adwokatów traktować jako zgodną z prawem formalną nominację na stanowisko sędziego,

postanowił

wyjaśnić, co następuje:

Według art. 41 pkt 2 ustawy o u. a. (Dz. U. z 1957 r. Nr 13, poz. 74) wymagania odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego nie stosują się w szczególności do osób, które co najmniej przez trzy lata zajmowały stanowiska sędziowskie w powszechnym wymiarze sprawiedliwości.

Osoba przeniesiona przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 10 lit. a) dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszy państwowych ze stanowiska asesora sądowego na stanowisko sędziego — korzysta z ustawowego zwolnienia od wymagań odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego, jeżeli co najmniej przez trzy lata, licząc od tego przeniesienia, zajmowała stanowisko sędziowskie w powszechnym wymiarze sprawiedliwości.

Powołany wyżej dekret z dnia 14 maja 1946 r. stosuje się do sędziów i asesorów sądowych (art. 1), według zaś art. 10 lit. a) tego dekretu właściwa władza naczelna, tj. w zakresie sądownictwa powszechnego Minister Sprawiedliwości, może bez zachowania warunków i terminów przewidzianych w powołanych przepisach służbowych „zmienić (...) stanowisko służbowe” asesora sądowego i sędziego.

Zgodnie z tymi przepisami Minister Sprawiedliwości pismem z dnia 29 września 1952 r. przeniósł ob. X. ze stanowiska asesora sądowego na stanowisko sędziego sądu powiatowego, zmieniając przez to poprzednio zajmowane przez niego stanowisko służbowe.

Przeniesienie to stanowiło nominację na stanowisko sędziego zgodną z art. 10 powołanego dekretu, skoro przepis ten uprawniał właściwą władzę naczelną do zmiany stanowiska służbowego „bez zachowania warunków i terminów przewidzianych w odnośnych przepisach służbowych”, tj. w stosunku do sędziów bez zachowania warunków mianowania na stanowisko sędziego przez Radę Państwa na wniosek Ministra Sprawiedliwości, przedstawiony w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów [art. 60 Prawa o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360) w związku z art. 5 pkt 2 ustawy konstytucyjnej z dn. 22 lipca 1952 r. Przepisy wprowadzające Konstytucję PRL (Dz. U. Nr 33, poz. 233)].

Ob. X. zajmował stanowiska sędziowskie od dnia 29 września 1952 r. do dnia 17 lipca 1958 r., kiedy został zwolniony ze stanowiska sędziego Sądu Powiatowego w O. Wobec tego stosuje się do niego art. 41 pkt 2 ustawy o u. a. zwalniający z mocy prawa od wymagań odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego.

8. UDOSTĘPNIENIE WŁADZOM PODRĘCZNYCH AKT ADWOKATÓW

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 listopada 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 28 sierpnia 1958 r. w sprawie udostępnienia władzom podręcznych akt adwokatów,

p o s t a n o w i ł :

w celu skoordynowania działalności rad adwokackich w zakresie powyższego zagadnienia, na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ustroju adwokatury wyjaśnić, co następuje:

Według art. 49 ustawy o ustroju adwokatury adwokat obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się z tytułu wykonywania zawodu adwokackiego. Obowiązek ten ciąży na adwokacie pod sankcją odpowiedzialności karnej z art. 254 k.k. i odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie obowiązku zawodowego (art. 82 ust. 1 ustawy o u.a.).

Do zachowania tajemnicy zawodowej obowiązany jest adwokat we wszelkich okolicznościach również wobec władz państwowych. Żaden organ państwowy nie może wymagać od adwokata, by przez wydanie akt podręcznych ujawnił ich treść objętą zakazem ujawnienia wobec kogokolwiek. Bez znaczenia jest okolicz-

ność, czy przeciw adwokatowi, od którego żąda się wydania akt sprawy przez niego prowadzonej, albo czy przeciw jego klientowi toczy się postępowanie karne.

Przy stosowaniu powyższych zasad nie ma powodu do rozróżnienia, czy adwokat jest członkiem zespołu adwokackiego, czy też prowadzi kancelarię indywidualną, albowiem również w wypadku zespołowego wykonywania zawodu akta, chociaż przekazane zespołowi, pozostają do dyspozycji adwokata w sprawach przez niego prowadzonych. Wskazuje na to brzmienie § 16 i 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. Nr 22, poz. 95).

9. MOŻNOŚĆ ZDAWANIA EGZAMINU ADWOKACKIEGO JEDYNIEM PRZEZ APLIKANTÓW ADWOKACKICH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 12 grudnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z wniosku mgra X. o zwolnienie go od obowiązku odbycia aplikacji adwokackiej i dopuszczenia do egzaminu adwokackiego w terminie jesiennym 1958 r.,

p o s t a n o w i ł :

akta sprawy zwrócić Radzie Adwokackiej w R. z wyjaśnieniem, że do egzaminu adwokackiego może być dopuszczony tylko ten, kto jest wpisany na listę aplikantów adwokackich, oraz że obowiązujące przepisy nie zezwalają na zaliczenie do aplikacji adwokackiej okresu aplikacji sądowej i dwuletniej pracy na stanowisku asesora sądowego bądź prokuratora powiatowego.

Z u z a s a d n i e n i a

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Z treści postanowień art. 80 ust. 2 jedn. tekstu ustawy o ustroju adwokatury wynika niedwuznacznie, że do egzaminu adwokackiego może być dopuszczony jedynie aplikant adwokacki wpisany na listę aplikantów adwokackich. Obowiązująca ustawa nie zezwala na dopuszczenie do egzaminu adwokackiego osoby, która nie jest wpisana na listę aplikantów adwokackich.

Zgodnie z przepisem art. 40 ust. 1 pkt 5 ustawy o ustroju adwokatury egzamin adwokacki składać można po odbyciu trzyletniej aplikacji adwokackiej. Zaden przepis ustawy nie uprawnia organów adwokatury do skracania trzyletniego okresu aplikacji adwokackiej przez zaliczenie do tego okresu aplikacji sądowej czy też dwuletniej pracy na stanowisku asesora sądowego lub prokuratora powiatowego.

Z tych względów należało postanowić jak wyżej.

10. USTALONA LICZBA ETATÓW APLIKANCKICH DOTYCZY TAK APLIKANTÓW W ZESPOŁACH ADWOKACKICH, JAK I PRAKTYKUJĄCYCH U ADWOKATÓW INDYWIDUALNYCH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 12 grudnia 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. X. od uchwały Rady Adwokackiej w K. z dnia 13 czerwca 1958 r. w przedmiocie wpisu na listę aplikantów adwokackich,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w K. uchylić i sprawę przekazać tejże Radzie celem wydania decyzji merytorycznej.

Z u z a s a d n i e n i a

(...) Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:
Motywy odwołania ob. X. są mylne. Regulamin egzaminu kwalifikacyjnego wyraźnie postanawia w § 12, że kandydaci, którzy nie zostali wpisani na listę, muszą przy ponownym ubieganiu się o wpis na listę aplikantów adwokackich złożyć ponownie egzamin kwalifikacyjny. Regulamin żadnych wyjątków od tej zasady nie dopuszcza.

Mylny jest także pogląd skarżącej, że zagadnienie etatów odpada, skoro adwokat pracujący indywidualnie wyraził gotowość zatrudnienia jej w charakterze aplikanta adwokackiego, oznaczona bowiem corocznie liczba etatów aplikantów adwokackich dotyczy wszystkich aplikantów adwokackich, a więc zarówno odbywających praktykę w zespołach adwokackich, jak i u adwokatów praktykujących indywidualnie.

Niemniej zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w K. należało uchylić, gdyż ustawa o ustroju adwokatury nie daje podstawy do przyjęcia, że wniosek o wpis na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich może być pozostawiony bez rozpoznania. Z treści art. 23 i art. 43 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury wynika, że Rada Adwokacka obowiązana jest rozstrzygnąć o wpisie kandydatów, a więc wydać decyzję pozytywną lub odmowną, i to w ciągu 3 miesięcy od daty złożenia wniosku. Pozostawienie wniosku „bez rozpoznania” może być uważane za decyzję o wpisie.

Praktycznie biorąc, pozostawienie wniosku takiego bez rozpoznania oznacza odmowę wpisu, ale odmowa ujęta w formę, jaką zastosowała Rada Adwokacka w K., prowadzi do ominięcia właściwych a przepisanych ustawą instancji. Taka bowiem forma uchwały nie podlega w trybie instancji decyzji Ministra Sprawiedliwości, który powołany jest do decydowania o wpisie jedynie w trybie odwoławczym, stwarza natomiast właściwość NRA, która ustawowo nie ma kompetencji do decydowania w toku instancji o wpisie.

Rada Adwokacka w K. powinna wydać decyzję dotyczącą meritum sprawy, a więc czy to pozytywną, jeśli istnieją ku temu warunki, czy też negatywną,

jeśli warunków tych nie ma po stronie ob. X. lub po stronie adwokata, który wyraził gotowość zatrudnienia ob. X. jako aplikanta adwokackiego, albo jeśli zachodzą przeszkody natury ogólnoorganizacyjnej. Pozostawienie wniosku bez rozpoznania nie odpowiada przepisom ustawy o ustroju adwokatury i dlatego ze względów formalnych zaskarżoną uchwałę należało uchylić.

C. Regulamin kształcenia aplikantów adwokackich i egzaminu adwokackiego, uchwalony przez Naczelną Radę Adwokacką dnia 13 grudnia 1958 r. i zatwierdzony przez Ministra Sprawiedliwości dnia 27 grudnia 1958 r.

Na podstawie art. 32 ust. 1 punkt 4 oraz art. 36 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustroju adwokatury (tekst jednolity: Dz. U. Nr 13, poz. 74 z r. 1957) Naczelna Rada Adwokacka uchwała, a Minister Sprawiedliwości zatwierdza, co następuje:

Zadaniem aplikacji adwokackiej jest przygotowanie aplikantów adwokackich do wykonywania zawodu adwokackiego przez:

- a) pogłębienie znajomości poszczególnych gałęzi wiedzy prawniczej,
- b) zdobycie umiejętności praktycznego stosowania przepisów prawnych,
- c) przyswojenie zasad wykonywania zawodu.

DZIAŁ I

Kształcenie aplikantów adwokackich

§ 1

Ogólne kierownictwo kształcenia aplikantów adwokackich należy do rady adwokackiej.

Rada adwokacka wyznacza spośród swych członków adwokata sprawującego bezpośredni nadzór nad kształceniem aplikantów.

§ 2

Aplikacja adwokacka polega na:

- a) wykonywaniu zajęć praktycznych,
- b) obowiązkowym uczestnictwie w organizowanych przez radę adwokacką kursach,
- c) przygotowaniu się do egzaminu adwokackiego.